

Aztán újból megzörrent az ablak, kinyílt és kihajolt rajta... a harmadik. Szőke hajára a lámpavilág fénykoszorút vetett és mikor megszólalt, orgonaillat szállt a kert felől.

— Ki az?...

— Buganoff Dimitri — feleltek alulról.

Aztán csak annyit hallottam, hogy valaki felsikolt, hogy valaki lelkendezve rohan a folyosón, hogy felhasad a vaspántos kapu, aztán valaki sír, valaki kiáltoz utánam, hogy álljak meg, hogy áldjon meg a csensztohovai Szűz Mária, hogy forduljak vissza, hogy térjek be hozzájuk... de én csak mentem, mentem fel a nagy, karácsonyi hegyek közé, rakni a rózsét, nézni a tüzet...

Szilárd János.

HAJNAL AZ ERDŐN

*Dereng az ég, fáradt homály bolyong
A fák között s az alvó bokrokon.
Utolsó sír az erdei kakas,
A hangja elhal messzi partokon.*

*A csendes völgyben régi erdőirtás,
Fölötte vén sas száll el nesztelen,
De fönn, a hegygerincnek büszke ormán
Már vadgalambpár bűg szerelmesen.*

*Az erdő mélyén (megborzongva érzed)
Hajnal követje, kósza szellő ébred
S kezétől illatot lehell a rétet;*

*Hangok, színek születnek, pára hull
(Isten, de szép!) s a könnyes lomb alul
Egy őz kinyújtja bámuló fejét.*

Missik Endre.